

ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ

Τοῦ ἀγαπημένου Σ. Ν

Τὰ μάτια σου, ἀγαπούλα μου, μαγνήτες στὴν καρδιά,
τὰ μάτια σου λαμπρόφωτα ἀστεράκια στὴ βραδιά,
τὰ μάτια σου βαρύτιμα καὶ ἀπλήρωτα στολίδια,
ζαφείρια, γιὰ τοῦ βασιλιᾶ τὰ διπλοδοχτυλίδια.

Ψὲς τὸ φεγγάρι πούπαιζε μέσα στὰ νέα κλαδιά,
μοῦδωσες τῆς καρδούλας σου τὰ μυστικά κλειδιά,
ἀπλωσες τὰ μεταξωτὰ σὰν ζούπουλο πλεξίδια,
καὶ ἔλα νὰ γείρεις δῶ σάφρα πὺν νεῖροσσαν στρωσίδια

Ἔλα, μοῦ, λές, τὰ μάτια μου δὲν εἶν' τοῦ βασιλιᾶ,
τί καὶ ἂν χρυσάρι μπόλικο νὰ ταποχτήσῃ δίνει;
μένει τρομάζον τὰ αἵματα ποῦ τὸ σπαθὶ του χύνει.

Μὰ στὴ δική σου τὴ γλυκειὰ καὶ ξέχορη ἀγκαλιὰ,
πέφτω σὰ ρήγισσα τρανή, φορώντας γιὰ κορῶνα,
βαρύτιμη ἀπ' τὸ χέρι σου τὴν ἄλικη ἀνεμώννα.

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΣΟΥ

Μέσ' στῶν ματιῶ σου τὸ μαβράδι
κάτι σαλέθει ἀγάλη - ἀγάλη
σὰν κάποιο χῶριο μαϊστράλι
φεριμένο ἀπὸ ἓνα θεῖο λαγαδί'

Βαρκοῦλες πλένε στὸ σκοτάδι,
μέσ' σ' ἓνα μάβρο γυρογάλι,
μὰ ἀραξοβόλι δὲν προβάλλει
καὶ οἱ δόλιες λάμνουν γιὰ τὸν Ἄδη.

Στῶ μάβρο σου ματιῶν τὸ φόντο,
κάτι γυρέθω ἐγὼ νὰ νοιώσω,
μὰ σιαῶμαι μὴν πελαγώσω.

Κ' ἔτσι χαθῶ στὸ μάβρο πόντο.
Βάλε μου φάρο νὰ κινήσω
καὶ τὴν ψυχὴ σου νὰ φιλήσω.

ΜΕΘΥΣΙ

Στοῦ λάβρου τοῦ μεσημεριοῦ τὴν πύρη,
στ' ἀγνὸ καὶ μυρωδάτο χαμομήλιο,
μὲ κάποια γέρικη ἐλιά γι' ἀντήλιο
καὶ οἱ δυὸ μας πλάγι-πλάγι εἴχαμε γείρει.

Τὰ μάτια σου—ὦ τοῦ θεῖου φωτὸς κροντήρι!
μεγάλα, ἀντικαθρέφτιζαν τὸν ἥλιο,
ρήγισσα ἐγὼ εἶμιονα σ' ἓνα βασίλειο,
καὶ μέθαγα σὲ χῶριο πανηγῦρι.

Γύρω μου ὁ ἥλιος ντάλα μεσημέρι,
τὰ μάτια σου, τῶν ἀστεριῶν ἓνα ταῖρι,
μεθοῦσα ἀπὸ διπλὴ μιὰ βρύση,

Στὰ γόνατά σου ἀκουμπιστὴ τ' ἀντρίκια
γύρω μας ξεφωνίζαν τὰ τίτζιακα,
—κρασι ἀπ' τὰ χέλιη σου μ' εἴχεζ ποτίσει.

Σμόνη

ΣΙΤΣΑ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

ΘΥΣΙΑ

Νύφη δὲν πῆγα ἐγὼ λαμπροντυμένη
στοῦ ἔρωτα τὸ βωμὸ πρώτη φορὰ —
Ἀνύμνητη καὶ ἀδόξατη, θλιμμένη,
δίχως χαρὰ ἢ δική μου εἶταν χαρὰ'

Νὰ μ' ὀδηγᾷ δὲν εἶχα ἄλλον κανένα
ἢ Ἀγάπη μὲ κρατοῦσε μοναχὴ,
ἀπὸ τὸ χέρι... Ὀλότρημη παρθένα,
μὲ ἀτρόμητη πῶς βάδισα ψυχὴ!

Πῶς βάδισα... Ἀμοιβὴν ἂν περιμένω
γιὰ τιμωρία, μὴ νοιώθοντας καὶ ἐγὼ,
χωρὶς καλὰ νὰ ξέρω ποῦ πηγαίνω,
μὰ πῶστενα στὸν θεῖο μου ὀδηγὸ

Τόσο, ποῦ καὶ ὅταν κοίταξα σὲ λίγο,
πῶς στῆς θυσιάς μ' ἔφερε μπροστὰ
τὸ βωμὸ, δὲν ἐκίνησα νὰ φύγω.
ἀλλ' ἐμὲ τὰ μάτια δόθηκα κλειστά.

ΜΥΡΙΑΝΑ

ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ

Βασάνιζε τὸ νοῦ τῆς Ἀφροδίτης
ἢ σιέει, κάποιο δῶρο νὰ χαρίσει
στον ἔρωτα, τὸ χαρδεφτό παιδί της,
τὸ τόξο του μ' ἐκεῖνο νὰ στολίση.

Στὶς Νύμφες εἶπε τὴν ἀπόφασή της·
καὶ κείνες εἶπαν ἀργαλειὸ νὰ στήσῃ
μετάξια πῆραν καὶ ἀρχισαν μαζί της
νὰ ὑφαίνουν πρὶν ὁ ἥλιος νὰ ξυπνήσει.

Καὶ βγήκαν ἀπὸ κείνη τὴ δουλιὰ,
ποῦ ὑφάναν μὲ μιὰ τόση ἐκείνες χάρη,
τὰ ὀλόγουρα παρθενικά μαλλιά!

Κι ὁ ἔρωτας τὰ βάνει στὸ δοξάρι
καὶ φτειάνει τὴ χορδὴ νὰ τὸ τεντώνει,
κάθε καρδιά, ποῦ θέλει, νὰ λαθάνει.

X, A.

ΟΛΑ ΧΑΜΕΝΑ

Ἄχ, λευτεριά μου, εἶσαι πιά χαμένη,
τοῦ κάκου θὰ ποθῶ νὰ ἀποχτήσω.
Ἀπὸ τὰ ὄνειράτά μου πιά δὲ μένει
τίποτα, ποῦ τὸν πόνο μου νὰ σθύσω.

Ὅλα μαβράδια. Τώρα μαραμμένη,
καὶ αὐτὴν ἀκόμα βλέπω τὴν ἀγάπη,
σὰν καλάμι τοῦ ποταμοῦ γυρμένη,
ἀπ' τῆς νυχτὸς τὸ μανισκὸ δροσάκι'

Π. ΒΑΣΙΛΙΑΣ